

ZGODNJA DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 51.

V četrtek 21. grudnia 1854.

Tečaj VII.

Prečastitimu, Previkšimu in Prevzvišenimu

GOSPODU GOSPODU

ANTONIJEU ALOJZIJEU,

ŠKOBU LJUBLJANSKIMU IN KNEZU,

velikimu križniku ces. avstr. Leopoldoviga reda, vitezu ces. avstr. reda železne krone I. verste, komendniku ces. avstr. reda Franc-Jozefoviga, pravimu skrivnimu svetovavcu ces. kralj. apost. Veličanstva itd.

v spomin Njih petdesete obletnice nove maše 17. grudnia 1854.

Že preteklo bode skoraj
Stirikrat stotero let.
Kar je bil v Ljubljani bel
Skofji stol postavljen spet.
Ki poslal v kervi svoji
Sveti Maksim ga je prej.
Lepa versta moz častitih
Casama je šla že mem.
Nentrujenih pastirjev
Za Gospodove ovce.
Mašnikov Bogu prijetnih.
Zvestih prošnikov ljudem.

Vredno pač Anton Alojzi
Pridružuje se med nje.
Skerbno palico pastirsko
Vosi let že trideset:
Krištof sam mu je po dnevih.
Vender ne po trudu spred.
Pa s Tomažem se primerja
Ne le po številu let.
S tem aposteljniam slovenskim
On je tudi enacih del.
Ceda množ za mu je dana:
Vedno čuje varih zvest.
De resnice luc bolj sveti.
In bežijo zmot megle.
De svetost razlija blagor.
In se ustavlja greha tek.
Sam prehaja mnoge krate
Sterne hribe in polje.
In je vsaka cerkev farna

Njemu znana po očeh:
Starost dni mu še ne brani
Obiskati svojih čed.
Božjih hiš že je posvetil
Več od stirikrat deset:
Mašnikov so novih trume.
Ktere je poslal med svet:
Množic birmaucov ni steti.
K jim nakladal je roke.

Vender več v njegovo slavo
Danes hvalni glas povej:
On postavi semenise.
V last mu drago da posest.
De v prihodnji čas skofji
Se pripravlja zarod lep.
Preskerbi zaklade bukev
Za duhovski novi cvet:
Sam podpera unne glave
Za obilnisi pospeh:
De bi modrih učenikov
S tem previdil zaposled.
Duš pastirje mlade, stare
Pa sklicuje zapored.
De bi se v duhovnih vajah
Celi stan cerkveni vnel.
De bi mašnike pobožne
Ceda imela cez in cez.
Mnogim cerkvam v njih potrebi
Sam v pomoč dobrotno gre:
Se je v srenjah zapušenih
Tempeljne zidati jel.

Dal za novih far napravo
Sam naloge na obrest.
Dober oče prot ubogim
On je po pravici stet:
Tihama za mnogo revo
Na pomoč hiteti ve.
De za dela take blage
Dobrodarin biti sme.
Je pri vseh rečeh zročeni
Moder hišnik bil od pred.

V povračilo vsega truda.
Vseh njegovih slavnih del
Mu deli Pastir nar višji
Mnogo lepih zdravih let.
Kar pri svetim Nikolaji
Ni zgodilo se poprej:
Skof castit k altarju stopa
Mašnik let že petdeset.
Svoji cedi drag v spominu.
Pri cesarji v cast sprejet.
Med cerkvenimi pastirji
Vrednosti visoke stet.
Naj živi se leta srečne.
V milost pri Narvisjim vzet:
Naj se svoje dolgo vodi.
Kjer Zveličar kaže sled:
Naj plačilo večji služi
Si Gospodov blapec zvest:
Kdaj mu daj z njegovo čedo
Večno krono Kralj nebes!

Katoliška cerkev na Turškim.

B. V Azii.

Turki vzamejo otok Ciper.

V l. 1570 je prijadralo na 360 barkah do 100.000 Turkov do Cipra; njih poveljnik je bil Mustafa-paša. Od 22. julija do 8. kim. so oblegali vel. mesto Nikosijo, zdaj Lefkoše imenovano, ktero je imelo toliko cerkvá, kolikor je dni v letu. 9. kim. so Turki po hudim naskoku v mesto priderli, ljudje so jim padli k nogam in prosili usmiljenja, ali bili so brez milosti s sabljami posekani. Kersanski poveljnik z nekterimi topovi se je še branil v posebni terdnjavi; Mustafa obljubi njemu in njegovim podložnikom življenje pustiti, ako se vdajo. Komaj pa so dali orožje iz rok, že so bili od Turkov vsi posekani. Zdaj se je pričela silna gnusoba razdjanja. Kakor nekda v Akvileji pred Atilovimi Huni tako je zdaj v Nikosii veliko žen planilo z višav, de so se ubile, druge so prebodle nar prvo svoje hčere in potlej same sebe, de bi le oskrunjenju odšle. 20.000 pomorjenih ljudi je po ulicah ležalo; čez 2000 fantičev, žen in deklet so Turki kakor sužnike vlekli na barke, de bi jih v sultanov harem spravili. Ali v tem, ko so barke v luki na veter čakale, je ena zmed vjetih Ciprijank skrivej ogenj podtaknila, ker ji je bilo ljubši življenje zgubiti, kakor nevernikom v gerdobije biti, in ona in 1000 sužnic zgori na barkah, ktere je uneti smodik razrusil in popalil. —

Od Nikosije se je vlekla turška armada proti močni terdnjavi Famagusti. Veliki poveljnik v nji je bil Marko Antonio Bragadin. Tri mesce in pol so se kristjani serčno branili divjim napadom Turkov; pa pomoči ni bilo od nikjer, zmanjkalo je smodika, torej so se sovražnikom vdali. Mustafa paša je podpisal pogoje vdaje in s persegó obljubil jih spolnovati, namreč: de se sme iz mesta proč podati kdor hoče, — de bojo Turki na svojih barkah proč peljali te, ki hočejo iz Cipra v Kandijo iti, — de bo vsakimu pušeno njegovo premoženje, — de bojo kristjani brez opoveranja zamogli tudi še dalej živeti po svoji veri. — Ali stermi, človek, nad nasledno pergodbo!

Turki so komaj v mesto stopili, že so po svoji navadi divje razsajali. Bragadin se pritoži čez to in prosi Mustafa, de naj to divjost ustavi in barke da, de se bo s svojimi proč odpeljal. Paša dovoli v to prošnjo in sporoči po Henrikú Martinengo-tu, sinu topniškiga glavarja v Famagusti, Bragadinu, de želi njega poznati, ki se je tako hrabro vojskoval. Bragadin gre tedaj 1. avgusta 1571 zvečer v turško taborišče in z njim prvi častniki, Baglioni, Kvirini, Martinengo in še 10 družih pervakov. Prijazno so sprejeti; ali ko začne Bragadin govoriti od bark, de bi bili proč odpeljani, se Mustafa stogoti in očita Bragadinu, de je 50 mahomedanskih popotnikov umoril. Ta se zgovarja, de to ni res. Mustafa ga da vkleniti in vse njegove tovarše pred njegovimi očmi podaviti. Bragadin je mogel trikrat vrat nastaviti rabeljnu, de bi mu glavo odsekal, vender za zdaj so mu bili samo nos in ušesa odrezani. Čez deset dni je ukazal Mustafa Bragadina na stol privezati, ga na jamboru kviško povzdigniti in potlej naglo v vodo spustiti. Obesili so mu potlej na vrat dve cajni polne persti, ki jih je mogel na šance nesti. Ko pride do pašata, se mora s težkim bremenam na tla vreči in jih kušniti. Na to ga ukaže trinog Mustafa sleči, in na jamboru visoko privezati, de bi ga vjeti ker-

šanski vojaki vidili; zdaj so ga na tla vergli in živimu kožo z života derli. Bragadin se nič ne pritoži, kliče Jezusa Kristusa na pomoč in moli glasno 50. psalm „Miserere“. Že je bil odert do pasa, kri se je vlivala obilno, on kliče ravno: „Vstvari v meni čisto serce“ (12. verstico), in umerje. Turška pošast pa gleda na uboziga marternika in kolne: Kje je tvoj Kristus, de bi ti pomagal?

Še 300 družih kristjanov ukaže Mustafa zdaj pomoriti, truplo Bragadinovo na štiri kose razsekati, kožo pa s slamo natlačiti in jo na kravi po mestu nositi. Potlej so jo na jambor visoko obesili, jo po lukah Ilirije in Cilicije kristjanam v strah kazali. Na zadnje je Mustafa to natlačeno kožo in z njo tudi nasoljene glave Bagliona, Alojzja, Martinengo-ta in Kvirina sultanu v dar v Carigrad poslal. Tukaj se je to znamenje turške nečloveške grozovitnosti še nekaj časa kersanskim sužnikom v Banii v strah kazalo. Zdaj se hrani ta koža Bragadinova v posedi (urni) v lepi cerkvi sv. Janeza in Pavla v Benetkah, njegove kosti pa v cerkvi sv. Gregorja.

Mustafa je ukazal zdaj vse trupla, ki so v cerkvi sv. Miklavža počivale, ven vreči in sežgati, altarje podreti, stene prebeliti in kersansko cerkev v džamijo (mošejo) spremeniti. To je bil konec kersanskiga cipriškiga kraljestva. V. Sezun.

Marija Devica brez madeža spočeta.

„Giornale di Roma“ je 9. grudna slovesnost praznika prečistiga spočetja Marije Device v Rimu natanko popisal; v začetku tega popisovanja se bere: „V jutro 8. grudna 1854 je bila v Vatikanski cerkvi velika prigodba, ki jo bodo vse prihodnje stoletja poviševale. Viši Pastir katoliške cerkve, Pij IX., so za verski stavek izrekli, kar je bilo v oziru presvete Marije brez madeža spočete stoletja sem pobožna pa vesoljna misel, česar so škofje in njim izročeni verni serčno želeli. Rim, ki je bolj željno kakor vsako drugo mesto papeževe določbe pričakoval, ker Marijo močno močno časti, Rim je bil že zarano hudo nepokojin. Vsakteri Rimljani in velika množica ptujcov iz mnogih krajev so k Vatikanu vreli, de bi bili pri slovesnosti pričujoči in de bi slišali, kaj de jim je verovati v oziru Matere Božje brez madeža spočete.“

(Po popisovanji slovesniga obhoda od Sikstove kapele do cerkve sv. Petra, in cerkvenih obredov o ti priliki, se dalje bere:)

„Ko je bil evangeli v latinskim in potem v greskim jeziku pet, so prečastiti kardinal Macchi, dekan kardinalskiga zbora, in dekani viših škofov in škofov, ki so bili pri veliki slovesnosti pričujoči, pa tudi viši škof gerskiga in viši škof armenskiga obreda k stopnicam apostolskiga sedeža pristopili in svetiga očeta takole ogovorili:

„Sv. oče! kar katoliška cerkev več časa sem serčno želi in polnoglasno prosi, de naj se po Vašim nar višim in nezmotljivim sklepu neomadeženo spočetje presvete Device Marije, Matere Božje, določi, v povišanje njene hvale, slave in časti, v imenu svetiga zbora kardinalov, škofov katoliškiga svetá in vsih vernih ponižno in serčno prosimo, de se bodo pri ti slovesnosti spočetja preblazene Device obène želje spolnile.“

„Blagovolite toraj, sveti oče, v ti cerkvi, ki je pervaku apostelnov posvečena, v tako slovesnim zboru nar imenitnišiga staršinstva, škofov in ljudstva, apostolski glas povzdigniti in versko določbo

neomadeženiga Mariiniga spočetja razglasiti, nad čemur bo veselje v nebesih in nar veči radost na svetu“.

Na to so s. oče odgovorili, de prošnjo svetiga zbora, škofov pa vernikov radi sprejmejo, de pa morajo poprej sv. Duha na pomoč poklicati. Zapeli so zdaj „Veni Creator“ in s papeževimi pevci vred je obilna množica verniga ljudstva pesem pela in s posebno pobožnostjo Božjiga razsvitljenja za papeža prosila, ki so se bližali trenutku, v katerim naj bi z apostolskiga sedeža resnico izrekli, pred katero bi se mogli vsi katoličani spoštljivo pripogovati, akoravno jih še tolikanj loči kraj, postava, jezik in obnaša.

Po pesmi so sv. oče z močnim glasom določbo brali in so bili tako ginjeni, de so mogli večkrat prenehati; vsi pričujoči so bili enako ginjeni.

V določbi so sv. oče slovesno izrekli:

„De je verska resnica, de je bila preblašena Devica Marija v prvim trenutku spočetja, s posebno predpravo in gnado Božjo, z močjo zasluženja Jezusa Kristusa, Zveličarja človeškiga rodu, čista ohranjena vsaciga madeša poerbaniga greha“.

To je tedaj slovesna verska določba, ki je je toliko prošnikov od apostolskiga sedeža pričakovalo, zavoljo ktere so bili vsi katoliški škofje poprašani, slovesna določba, ki jo bo toliko škofov, ki so v Rim prišli, de bi jo slišali, vernivši se v svoje škofije z veseljem vernim oznanovale.

Ko je bila določba zbrana, so prečastiti kardinal-dekan zopet se vernili k stopnicam apostolskiga sedeža; zahvalili so se sv. očetu, de so z apostolsko veljavo resnico neomadeženiga spočetja izrekli in so jih prosili, de naj bi zapovedali dotično pismo na svitlo dati. Apostolski pronotarji in zavetnik svetovavstva so prosili privoljenja za napravo pisma te slovesne prigodbe. Sv. oče so v to dovolili.

Topovi grada S. Angela in vsi zvonovi so oznanovali, de je določba razglašena; Rim se je pričel praznično lepšati.

(Potem se popisujejo daljne cerkvene slovesnosti, kronanje Mariine podobe v kapeli Siksta IV., ki spočetje pred oči stavi, razsvitljenje kuplje Šempeterske cerkve in kapitola, prelepo razsvitljenje vsiga mesta i. t. d.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Pretekli četrtik so naš prevzvišeni gospod škof in knez že zopet svojo preveliko dobrotljivost na znanje dali; podarili so namreč 1000 goldinarjev za Ternovsko cerkev, in 500 gold. za mestno ubogo, de bi se med nje razdelili v dan petdesete obletnice njih mašništva. Tolika dobrotljivost našiga preljubiga škofa mora vsaciga vernika s serčnim veseljem navdajati, pa tudi k serčni molitvi spodbudovati, de bi jih ljubi Bog z vsimi nebeškimi dobrotami obilno obsul in nam jih še dolgo dolgo ohranil, česar so gotovo vsi verni naše škofije posebno pretekli petek in preteklo nedeljo nebeškiga Očeta, od kteriga vsaki dobri dar dohaja, goreče prosili, ko je bila (15. grudna) obhajana petdeseta obletnica njih mašništva, (17. grudna) pa njih druga nova maša. — Pač je bilo lepo viditi, kako so 15. grudna hodili srečo vošit milostivimu knezu in škofu, de jim je dal ljubi Bog doživeti dan, ki so bili v njem pred 50 leti v mašnika posvečeni. Nad to posebno srečo svoje serčno veselje razodevat, se je zjutraj ob desetih pretekliga petka vsa častita duhovšina Ljubljanskiga mesta z nekterimi drugimi du-

hovni Ljubljanske škofije vred k svojimu višimu pastirju podala. Kratko pa ginljivo so jim visokočastiti gospod stolni dekan Karol Zorn v imenu vse pričujoče in nepričujoče kranjske duhovšine preserčno veselje naznanili zavoljo tega nepozabljiviga dneva in v znamenje preserčne ljubezni in hvaležnosti latinsko slavno pismo v prav lepim zavitku poklonili ter jih poslednjič ponižno prosili, de naj vse pričujoče blagoslovijo. Vsi pokleknejo. Viši pastir roke razprostrepo in klečeče mašnike blagoslovijo. V znamenje serčne hvaležnosti jim po tem vsi roko poljubujejo. Milostivi škof so bili tolikanj ginjeni, de niso mogli svojih čutil z besedami naznaniti, le njih solzne oče so jih razodevale, kar je tudi v pričujočih obilno solz obudilo. — Na to so prišli k prečastitimu gospodu škofu Alojzijanci, ki so jim tudi slavno pismo v latinskem jeziku poklonili v znamenje serčne hvaležnosti za preobilne dobrate, ki jih od njih milosti prejema. — Po enajstih so pa deželni poglavar gospod grof Chorinaky obilno obilno množico gospodov iz vsih stanov k prevzvišenimu gospodu škofu in knezu pripeljali ter jim v imenu Ljubljanskiga mesta pa vse kranjske dežele v prelepim zavitku slavno pismo s serčnim govorom poklonili, v katerim so izrekli, de je petdeseta obletnica njih mašništva v sercih vsih Kranjcov nar veči hvaležnost do Vseigamogočnega obudila, ki je prečastitiga škofa po vsih potih njih blaziga življenja z močno roko varoval in podpiral. — Obudila pa tudi hvaležnost do milostiviga škofa, ki Ljubljansko škofijo že 30 let tolikanj modro vodijo po poti pobožnosti in strahu Božjiga, de so si zaslužili s svojimi blagimi deli zahvalo ne le sedanjiga, ampak tudi prihodnjiga rodu kranjskiga, pa še posebno blagovoljnost presvitliga cesarja, ki so jim v poslavljenje tega dneva veliki križ Leopoldoviga reda podelili. Ginljivo so odgovorili prevzvišeni škof in knez, de, komur so znane pote njih življenja, mora spoznati posebno previdnost Božjo, ki jih je do tega dneva terdne in zdrave ohranila, de morajo toraj nebeškiga Očeta za to preveliko gnado vekomaj hvaliti. Serčno so se pa tudi zahvalili gospodu poglavarju, de ravno deželno poglavarstvo kakor tudi vse oblastnije so jim tolikanj rade pomagale nositi težko breme višiga pastirstva. Kar pa dar presvitliga cesarja zadeva, reko, de jim je znamenje prevelike blagovoljnosti junškiga vladarja do njih, de pa priserčno zahvalo le z vedno molitvijo zamorejo razodevati, naj bi Bog po svoji milosti vse rodovino presvitliga cesarja z vsimi nebeškimi darovi obdaroval in s svojo mogočno roko vedno varoval. — Potem so jim Ljubljanski mestnjani po mestnim županu gosp. Dr. Burgerji prav lep kelih v veseli spomin 15. grudna 1854 poklonili, kar jih je tolikanj bolj razveselilo, ker so ravno v Ljubljani veči del svojih dni preživeli. Tudi slavno pismo zgodovinskiga društva za Kranjsko in prvi iztis prve pole slovarja, ki se na njih stroške v Blažnikovi tiskarnici na dan spravlja, so z veseljem sprejeli. — V petek zvečer so se pa v Ljubljano pripeljali prečastiti gospod Lavantinski škof in knez Anton Martin poslati našiga kneza in škofa, ki so tudi v nedeljo, po novi maši gosp. Primoža Peterlina, v Šenklaški cerkvi pri velikim altarju zamurčika Jožefa Salvatorja Marijo Kranjskiga, ki se je prav pobožno obnašal in ki sta mu bila botra gosp. Fidel Terpine in gospa Neža Ulmanica, s sveto, spodbudljivo obnašo kerševali in pri sv. maši obhajali, po sv. maši pa obilno množico pričujočih serčno ogovorili, de naj se s s. cerkvijo veselje in presveto Trojico hvalijo, de je zamurčik toliko srečo dosegel, de je rešen iz časne in večne sužnosti; de naj pa tudi goreče molijo za zamurčika, de bi tudi živel po sv. veri in enkrat nesrečnim bratom in sestram zamurcam luč sv.

vere prižigal, za misionarje, ki se trudijo po pekočih afrikanških pušavah, da bi jih Bog s svojo gnado podperal, za vse pogane, nejevernike in razkolnike, da bi jih Bog pripeljal v krilo sv. matere katol. cerkve. O polni desetih so pa visoko častiti gosp. korar Dr. Pogacar na leco stopili in neizrečeno veliko poslušavcem s posebno zgovornostjo skazovali, da velike zakladnice, ki so jih milostivi škof za vse prihodnje čase utemeljili, se na njih terdno vero operajo, da bodo toraj verni preljubimu škofu za toliko blagih del, ki so jih v povišanje sv. vere storili, le tedaj resnično hvaležni, ako si bodo prizadevali čezdalje bolj živo vero imeti.

Ko so pa po 10 milostivi gospod škof in knez Anton Alojzi s prečastitim Lavantinskim škofom in z veliko množico duhovnov po lepo ozaljšani in z vernimi vsih stanov prav za prav natlačeni cerkvi proti velikimu altarju stopali, da bi slovesno drugo novo mašo imeli, so verli pevci „Ecce sacerdos magnus“ na koru tako lepo peli, da je marsikdo rekel, da kaj taci-ga se ni slisal. Po sv. maši, ki so jo milostivi škof z močnim glasom in s spodbudljivo pobožnostjo peli, je bil zamurčik birman, ki mu je bil hoter gosp. Janez Baumgartner. Na to je duhovšina milostiviga škofa zopet nazaj spremila, in končana je bila slovesnost, ki so se je duhovni in verni s toliko gorečnostjo vdeleževali, da je gotovo nikdar ne bodo pozabili. To goreče vdeleževanje mašnikov in vernih v Ljubljani in po vsi škofiji je pa tudi prevzvišeniga gospoda škofa tako močno ginilo, da so blagovolili zaukazati, da naj se v Njih imenu vsim duhovnam in vernim očitna zahvala za to posebno vdeleževanje izreče.

◊ V saboto zjutraj je bil slovesni pogreb le prezgodaj umerliga visokočastitiga gospoda korarja Dr. Janeza Polca, bivšiga učenika cerkvene zgodovine in

cerkvenih pravic. Na grob tega blagosereč. gosp. je marsiktero oko bitko solzico potočilo. Naj jim sveti večna luč!

„Šolski Prijatelj“ bo z novim letom nekoliko preoblečen: a) izhajal bo le enkrat v mescu na dveh ali treh polah po številu naročnikov; b) donasal bo pesmi, povesti, popisovanje življenja imenitnih Slovanov, narodov, krajev, slovstveni pregled, nekaj od šolskih reči, različne drobtinčice, pa vse, kar društvo sv. Mohorja zadeva; c) veljal bo v prihodnje za društvenike 1 gld., za nedruštvenike pa 2 gold. 12 kraje. na leto.

Iz Gorice 16. grudna. S.— Svete vaje za ljudstvo v farni cerkvi sv. Ignacija v Gorici vodita dva tukajšna duhovna, namreč gosp. Dr. Dominik Kastelani, špiritual v tukajšnjim bogoslovskim semenišči, in pa vikar Goriške stolne cerkve, gospod Dominik Komin. Začetek je bil, pretečeno nedeljo (10. tekočiga mesca), in končale se bodo to nedeljo, (17. dan ravno tega mesca). Precej prvi dan je bilo silno veliko ljudi zraven, tim bolj, ker je bil praznik; ali tudi druge dni, akoravno delavnik, jih hodi obilna množica poslušat, ker zvečer vsakteri po storjenim in opravljenim delu brez težave v cerkev pride. Zatoraj ne dvomim, da bodo te svete vaje gotovo dosti lepiga in dobrega sadu prinesle.

To leto, ki se ravno svojemu koncu bliža, je Goriška škofija razun svojiga višiga pastirja, še osem fajmoštrov po smerti zgubila in eniga kaplana. Zadnji fajmošter ki ga je zgubila, je gosp. Andrej Batagel, v Kamnji, ki je po dolgim bolehanji ta mesec svojo dušo Stvarniku izročil. Bog mu daj večni mir in pokoj!

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofiji. Gosp. Jozef Bukovic, lokalni v Banjiloki, je 4. grudna v 53. letu svoje starosti umrl. Naj v miru počiva!

P o v a b i l o

na

naročilo „Zgodnje Danice“ za prihodnje leto 1855.

Leto proti koncu gre; toraj se vsim častitim brancam, dopisovavcam in podpor-nikam za njih blagovoljnost do „Danice“ priserčno zahvalimo in jih ob enim prav prijetno prosimo, da bi tudi v prihodnje blagovolili podperati trud, ki posebno dusni blagor sloven-skiga naroda zadeva.

Obseg „Zgodnje Danice“ bo, kakor dozda, tudi prihodnje leto vse, kar kej pripomore k silno potrebnemu olikanju uma in serca za vero in lepo življenje.

Z novim letom se bo verli gospod **Luka Jeran**, čigar zdravje se je, hvala Bogu! dobro popravilo, **vredništru „Danice“ pridružil**, gotovo v veliko veselje vsim Slovincem, katerim je njegoro spretno pero dokaj znano.

Izhajala bo „Danica“, kakor dosihmal, **vsaki četrtik**; tudi njena **cena se ne bo spremenila**, akoravno so njeni stroški čezdalje večji; **novi** naročniki bodo se prelepo podoba našiga prerzvišeniga gospoda škofa in kneza v dar prejeli.

Danica velja v tiskarnici prejemanu za celo leto 2 goldinarja, za pol leta 1 goldinar; po **pošti**, kamor koli pošiljana, velja za celo leto 2 gold. 40 kraje., za pol leta 1 gold. 20 kraje.

Naročnina se pošilja v Blažnikovo tiskarnico v Ljubljani na bregu št. 190. De se pa častitim naročnikom pisanje naročil polajša, je današnjemu listu po na-radi naročilno pismo pridjano.

Naročilne pisma naj se oprostene pošiljajo in pred ko je mogoče, da se bodo vsi listi poredama dobirali.